

— Champain — by God — champain!
— Silenium! dundrade Charles Clarke och salamandern afrens mot bordet i mörktergill ordning. Men nu bröt ett allmänt jubel ut, ty den så mystiskt serverade drycken var verkligen veritabel champagne.

— En skål för vår vohthäiter! utropade greve Steinborn. Hur i alla världen har du burit dig åt. Vinet är ju så friskt som om det nyss kommit ur den ypperligaste vinkällare? Har du funnit ett gömställe?

— Detta är min hemlighet, svarade Charles Clarke, i det han på nytt fyllde glaset. Jag försöker inte tala om det, ty vi måste hushålla med varan. Jag har köpt upp hela förrådet som fanns i vinhandeln i den lilla staden och lyckats smuggla in det i huset, vare det nog sagdt om den saken.

Midt under den alltjämt växande munterheten, tog överste Coombe, hvilken en lång stund suttit funderam och eftertänksamt, Sarkows arm och förde den unge mannen med sig ett stycke bort från det öfriga sällskapet.

— Min herre, började han med litet dämpad röst och munnen till intill den förvånade studentens öra, min herr, ni och era vänner äro förtärliga kamrater, verkliga gentlemen, det ser jag nog, och därför anser jag mig kunna anförtra er en hemlighet.

— Tala överste, sade Sarkow, alltså förvånad.

— Jag var förtörnad på er, min herre, återtog mr Coombe, verkligt förtörnad. Men jag är det icke längre. Jag trodde nemligen att ni gjorde miss Maggins en kur.

— Ah, herre Gud! utbrast Sarkow storskrattande, hvilken tankad Miss Maggins kunde ju vara mor åt mig.

— Tyst, tyst, icke så högt, min herre, icke så högt, viskade översten. Ja, ja, ni har alldeles rätt och det var ju en dårskap af mig. Men hon var utomordentligt vänlig mot er och så tårlig mot mig. Det var det som förgädd mig, ser ni. Ty jag vill anförtra er en hemlighet. Jag älskar miss Maggins och jag skulle kanna mig så lycklig om hon ville älska mig tillbaka och skänka mig sin hand. Ser ni, min vän, jag är yngre sonen i min familj och har varit officer i Indien. Jag lever nu på min halva sold. Den räcker nog här på kontinenten, men i England, ser ni, förstår den icke långt för en gentleman. Miss Maggins är deremot rik. Jag känner till hennes familj sedan min lönjotid. Den goda damen ärde en vacker förmögenhet för åtskilliga år sedan och vi skulle kunna leva ett så angenämt och komfortabelt lif. Och så ser hon så bra ut, ganska bra åtminstone, och så passar hon för min ålder och är af god familj. Allt skulle bli så ypperligt, så ypperligt. Men hon är så fränstötad och ovanlig emot mig. Här drog den stackars översten en djup suck. Jag har nu en gång fattat förtroende för er. Utforska hennes hjerta och säg mig om jag kan hysa något hopp. Ni kan tala om min kärlek med henne, men mig skulle hon aldrig vilja lyssna till. Ack, jag ber er, min herre, jag har under min tjänstgöring i Indien glömt att umgås med fruntimmer. Ni förstår det bättre. Tala ni för mig, handla för mig och jag skall bli er tacksam för hela lifvet.

— Det der kändis i kroppen, det, eller hur? Det der är huvudkuren som drar ut allt satyrt ur kroppen, skall jag säga. Men, min Gud, utbröt han sig plötsligt, hvad är det der som simmar i vattnet? Det dyker upp och ned som glänsande fiskhufvuden. Han lutade sig ned för att kunna se bättre i det halfskumma rummet.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

I god tid följande morgon börjades förberedelserna till första akten af vattenkuren. Den gamle badmästaren gick från rum till rum, väckte herrarne och lindade omsorgsfullt in dem i ett kallt vatten genomdränkt groft lakan. Utomkring detta kyliga omhölje rullades sedan en hop torra dukar och sist ett tjockt flanelsäcke hvarefter patienten, icke oluk en mumie, fullkomligt oförmögen att röra sig, nedlades på sin bädd och inom kort kände den obehagliga kylan efterträdas af en stark hetta och en transpiration som nästan tycktes vilja bringa hela kroppen i smältningstillstånd.

Xfven Charles Clarke låg hårdt insurad på sin bädd. Verkan af det våtkalla omslaget hade varit minst hos honom som från barn-domen var härdad mot alla vaxingar af köld och hetta och på sina jagtigå oftast simmat öfver floder eller vadat genom träsk, utan att af sina genomvåta kläder låta afhälla sig från fortsättningen af sitt jagtigå. Men när han nu låg här mumieartadt orörlig förstörd af en brännande hetta och upplöst i strömmar af svett, utan att kunna röra så mycket som ett finger för att jaga bort de på hans ansigte

frässande flugorna, greps han af ett slags ber-serkarasari och försökte med våld arbeta sig lös, hvilket likväl icke lyckades honom trots alla hans jättkraft.

Ändtilligen infann sig den gamle badmästarens ånyo. Charles Clarke mötte honom med en skur af de grymaste eder och befallde honom ögonblickligt lösa honom från hans fjerrar. Den gamle hedersmannen såg med ett visst spefullt medlidande på den orörlige amerikanen.

— Ja, ja, sade han, det lär just inte vara så behagligt att ligga inpackad så der, det säga alla herrarne, men ser ni det är just det som gör susen. Nå, det är förbi ut och nu kommer någonting uppfriskande må ni tro. Vänta bara ett ögonblick, så får ni se.

Han gick fram till baden och Charles Clarke andades lättare, ty han hoppades nu bli befriad ur sitt ömkliga läge. Men utan att lösa hans packning, lyfte den gamle upp honom lade honom som ett viljelöst ting på axeln och bar honom ut ur rummet öfver korridorerna och utför en trappa som ledde till husets källarvåning. Charles Clarke uttömde sig ånyo i hotelser och förbannelser, der han redlös hängde öfver den gamles axel utan att hans bårare på ringaste vis tycktes bekymra sig om patientens vredesutbrott.

När de väl kommit ned i källaren ställde badmästaren ned Clarke på en hallmattna tätt invid bassängen och började långsamt linda upp patientens packning. Charles Clarke hade, när de först inkommit i källarrummet, sett sig omkring med en förvånad min. Han tycktes känna igen sig och ett flygtigt leende gled öfver hans ansigte, hvans uttryck vardt allt gladare ju friare han efter hand började känna sig från sina tryckande bojer. Ädtligen lindade badaren upp det våta lakanet närmast patientens kropp och med ett fröjderop sträckte vår amerikan ut sina lemmar. Men i samma ögonblick erhöi han af badaren helt oväntadt en stöt bakifrån så att han ramlade hufvudstupa ned i det iskalla vattnet. Hans anda till den högsta temperatur uppdrefna kropp sjönk ända öfver hufvudet ned i det oväntade badet. Sedan dök han åter, frysande som en triton, upp öfver den isiga böljan och stirrade omkring sig halft hufvud, medan han strök vattnet ur hår och ögon, allt under det den gamle badaren, skrattande och med en lätt anstrykning af skadeglädje, frågade:

— Det der kändis i kroppen, det, eller hur? Det der är huvudkuren som drar ut allt satyrt ur kroppen, skall jag säga. Men, min Gud, utbröt han sig plötsligt, hvad är det der som simmar i vattnet? Det dyker upp och ned som glänsande fiskhufvuden. Han lutade sig ned för att kunna se bättre i det halfskumma rummet.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

RESERV-LAKAREN.

— Kom in!

Reservläkaren talade i en otäljlig ton. Det hade varit en ansträngande dag och han hade varit en stor lust att återtaga arbetet klokkan tio på kvällen.

— Ah, är det ni, Edith! Kom in. Hvad är det nu då?

— Ett svårt olycksfall på sjukhuset. Vill ni komma strax, doktor?

Den unge läkaren betraktade hennes bleka ansikte och skälvande läppar.

— Det måste sannemligen vara ett svårt olycksfall, som har uppkallat er så, mitt barn, eller är ni sjuk?

— Nej tack, jag mår bra, men det är — Å, det är så förskräckligt, och hög tåkt ansiktet med händerna.

Han gick fram till baden och Charles Clarke andades lättare, ty han hoppades nu bli befriad ur sitt ömkliga läge. Men utan att lösa hans packning, lyfte den gamle upp honom lade honom som ett viljelöst ting på axeln och bar honom ut ur rummet öfver korridorerna och utför en trappa som ledde till husets källarvåning. Charles Clarke uttömde sig ånyo i hotelser och förbannelser, der han redlös hängde öfver den gamles axel utan att hans bårare på ringaste vis tycktes bekymra sig om patientens vredesutbrott.

När de väl kommit ned i källaren ställde badmästaren ned Clarke på en hallmattna tätt invid bassängen och började långsamt linda upp patientens packning. Charles Clarke hade, när de först inkommit i källarrummet, sett sig omkring med en förvånad min. Han tycktes känna igen sig och ett flygtigt leende gled öfver hans ansigte, hvans uttryck vardt allt gladare ju friare han efter hand började känna sig från sina tryckande bojer. Ädtligen lindade badaren upp det våta lakanet närmast patientens kropp och med ett fröjderop sträckte vår amerikan ut sina lemmar. Men i samma ögonblick erhöi han af badaren helt oväntadt en stöt bakifrån så att han ramlade hufvudstupa ned i det iskalla vattnet. Hans anda till den högsta temperatur uppdrefna kropp sjönk ända öfver hufvudet ned i det oväntade badet. Sedan dök han åter, frysande som en triton, upp öfver den isiga böljan och stirrade omkring sig halft hufvud, medan han strök vattnet ur hår och ögon, allt under det den gamle badaren, skrattande och med en lätt anstrykning af skadeglädje, frågade:

— Det der kändis i kroppen, det, eller hur? Det der är huvudkuren som drar ut allt satyrt ur kroppen, skall jag säga. Men, min Gud, utbröt han sig plötsligt, hvad är det der som simmar i vattnet? Det dyker upp och ned som glänsande fiskhufvuden. Han lutade sig ned för att kunna se bättre i det halfskumma rummet.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppretade amerikanen bearbejade dem med boxingsstötter efter alla konstens regler och de öfriga saxoborussarna som under tiden hunnit befria sig från sina bindlar och lindor togo, utan att veta hvarom frågan var, parti för sin kamrat. Nu uppstod ett vildt tumult och inom ett par minuter befunno sig alla badarne i bassängen, dit Clarke förpassat dem med några kraftiga stötar, men dit också en och annan af saxoborussarna fått göra sällskap.

Charles Clarke hade emellertid utstött ett oartikuleradt, flåsade läte, som uttryckte den högsta grad af raseri. Som en blick var han uppför stentrappan vid sidan af bassängen, kastade sig i ett vildt språng öfver baderna, grep honom med båda händerna om halsen och hoppade i nästa ögonblick ned med honom i det kalla vattnet.

Under tiden hade badbiträdena det ena efter det andra kommit ned i källaren med hvar sin inpackad saxoboruss öfver axeln, ställt ned dem vid randen af bassängen och utan att ännu ha märkt något af hvad som föregick i vattnet, började vicka upp patienternas packning. När den stackars badaren, hvilkens hufvud Clarke tryckt ner under vattnet, ändtilligen lyckades komma upp igen, gaf han till ett jarmrande rop om hjälp vid åsynen af sina medhjelpare, hvilka stodo helt förbluffade öfver den egendomliga scen de fingo bevittna. De började ana någon olyckshändelse och lutade sig ned för att räcka sin kamrat en hjälpehand, medan de läto sina endast till hälften frigjorda patienter stå der de stodo. Men i ett nu var Clarke åter uppe ur bassängen och slungad af hans kraftiga hand låg snart den närmaste badbetjenten nere i vattnet hos den gamle badmästaren. De andra badarne började tro att den mot dem framsvande, en vild hafsgud liknande patienten gripits af ett plötsligt anfall af vansinne och försökte försvära sig så godt han kunde, men den uppret